

Домаће екскурзије

ЧЕЗ СКИЦЕ

Војислав Панић

После две деценије каријере, клавијатуриста Милан Петровић и гитариста и певач Александар Вујичић – Дон Ђовани недавно су објавили деби-албуме, служећи се другачијим поступцима (Петровић – амбициозан студијски пројекат, Вујичић – запис клупског наступа), али уносећи у њих исту, снажну емоцију. За добру музику никад није касно...

Милан Петровић и 39 пријатеља – „Excursion” (СКЦ „Нови Сад”)

Београдски клавијатуриста и композитор Милан Петровић био је члан „Дел Арно Бенда” (1995–2009) и пратећег састава Ане Станић (од 2006), као и активни музичар на блуз сцени (сарадња са саставима „Rooster Blues Band”, „Texas Flood”, „Raw Hide”, „Boatleg Blues/E 75”, „Blue Family”, „Zona B”, „Don Giovanni and Friends”...). На том путу остварио је бројна музичка пријатељства и стекао завидно студијско искуство (десетак албума различитих бендова и извођача), уложивши тај капитал у снимање првог самосталног остварења. Албум „Excursion” нуди мешавину фанка, блуза, рока, свинга, афробита и латино музике уз учешће чак 39 пријатеља са домаће сцене.

„Екскурзија” у наслову албума има двоструку симболику. Обједињујућа инспирација је путовање око света, од Амстердама, преко Рима, Париза, Њујорка, Санторинија, Београда... до Кубе. На њих реферише семплујући одговарајуће звуке улица, таласа, во-

зова и мелодија, из којих се пробija оригинална музика, која углавном није жанровски повезана с градом у називу. Семпл означава ново место у које стиже бенд и где ће распаковати инструменте и засвирати стари добри фанк или блуз, а онда поћи на нову дестинацију. О другом значењу „Екскурзије” говори аутор: „Сви су сјајни музичари, али као да су на екскурзији – један је неозбиљан, па прави глупости, други воли да буде у центру пажње, трећи све најбоље зна, четврти воли да попије, пети да попује... све до четрдесетог, који је одустао из њему знаних разлога”.

„Excursion” је доминантно инструментални албум, са чврсто расписаним аранжманима, у којима нема превише простора за импровизовање. У том смислу, најбоље комуницира као пријатна „позадинска музика”, у којој појединачни таленти само понекад блесну (Душан Безуха, Васил Хаџиманов), остављајући нумерама да оживе на концертима Петровићевог радног квартета. Једина вокална нумера јесте „Orient Express”, коју је изврсно отпе-

вао Скај Виклер, демонстрирајући смисао за блуз, који нисмо раније чули у његовом опусу.

Ангажовање чак тројице истакнутих клавијатуриста са цез сцене – Васила Хаџиманова, Ивана Алексијевића и Владе Маричића – показује Петровићеву поштовање према искуснијим колегама, од којих је спреман да учи. Другу већу групу сарадника чине гитаристи – осим Безухе,

који се бавио и продукцијом и аранжманима, на албуму учествују и Владан Вучковић Паја, Александар Зафиров Зафа, као и „блуз браћа” Владан и Иван Станошевић. Њихове гитаре и Петровићеве клавијатуре (углавном оргуље) остварују природно партнерство, у унисима и кратким дуелима. Осим сингла „Orient Express”, издваја се нумера „Afroman in New York”, убедљиво најдужа на албуму (8 ми-

нута), у којој су, на подлогу афробита и Њу Орлеанс фанка, одлична сола одсвирали Безуха и Петровић. Штета је што овакве слободе више нема, али са „стажом” ће ослобађање природно доћи.

Don Giovanni Blues Group – „Live” (Самиздат)

Александар Вујичић – Дон Ђовани (гитара и вокал) присутан је на београдској блуз сцени од раних деведесетих година, као члан састава „Varellhouse”, „Soul Train” и „Ди Луна блуз бенда” и лидер састава различитог имена и формата. Актуелни квартет активан је од прошле године – у постави су Дарко Грујић (клавијатура и пратећи вокал), Никола Марковић (бас) и Дејан Николић (бубњеви). Први албум снимили су уживо у београдском клубу „Куглаш” средином јесени. Програм чини десет нумера из стандардног блуз, ритам и блуз, и соул репертоара – ауторских композиција, засад, нема.

Дигитална ера учинила је лако остваривим оно о чему је прва гене-

рација београдских блузера само могла да сања – уз релативно приступачне цене продукције није неопходно годинама (безуспешно) чекати на благослов великих издавача. Тако смо после дебија састава „The Gamblers” добили Дон Ђованијев првенац, као нови прилог историји ове музике код нас и документ о једном њеном важном актеру, снимљен у једном од малобројних градских клубова у којима се ова музика последњих година редовно изводи.

Албум представља типичан клупски наступ Вујичићеве групе, али, и шире, доминантну боју београдских блуз бендова у акцији. Програм отвара фанки инструментал „Listen Here”, Едија Хериса, из ког квартет одмах диже атмосферу са соул хитом „Hold On, I’m Coming”, па „заблузира” са „You Don’t Have To Go” (Цими Рид). Постављајући основне жанровске оквире, бенд даље плива унутар њих (нумере Б. Б. Кинга, В. Диксона, К. Перкинса...), све до „Knock On Wood” као енергичног краја вечери. Дон Ђовани је изванредан гитариста, познавалац стила, и импровизатор са уку-

сом и мером, проналазећи у Грујићу равноправног партнера за успешну размену соло деоница. Марковић и Николић обезбеђују сигуран бугишафл-фанки грав у маниру савременог

чичашког блуза, остајући у другом плану, без ког ни први план не би имао шансе за успех. Певање није Вујичићев адут, а ипак питање је да ли би ангажовањем неког расног певача више добио, или изгубио. Јединство гитаристе и певача, олично у лидеру састава, пружа прилику да певање допуњује адекватним гитарским украсима, мини-деоницама и рифовима, сам одмеравајући где и како да филује. Историја популарне музике познаје сличне примере – ако је Клептону требало три деценије да би поштно пропевао, и овде треба бити стрпљив.

Уз комплименте за чист, снажан звук и одличан однос инструмената, за шта су заслужни Влада Неговановић (продуцент), Борис Гавриловић и Лазар Тодоровић (сниматељи), мали недостатак представља повлачење публике у трећи план, не пресликавајући адекватно ватрену атмосферу која се обично зачува у „Куглашу” (верујем да је била и те вечери). И без тога, издање ће бити прави сувенир посетиоцима концерата, и добар избор за кућне блуз журке.

*Младе. Складне. Око њих вечна тоза
свијених колена. У молићви. А деца
остарела*

*и ре времена.
Тозба иначе скрајнутој неба.*

*Или је најтеже
насликајти њуђе дејте,
а ни анђели нису увек баш сасвим
швоји,
венецијански сликару.
Као ни девице.*

*У Брери, додуше, усред Милана,
у једном ујлу сјоји слика бојородице-
црквиње*

*у њеном наручју је
сасвим нормалан Христ-беба
црн, додуше,
али на њој ни појтиса
а под њом ни речи о слици
ни сликаревој имени.*

Из часописа „Кораци”, 1-3 / 2012,
Народна библиотека Крагујевац